

ושם אמו שלמיה בת דברי למנה דן וינזידן
במשמר לפריש להם על פי יהוה
ויבר יהוה אל משה לאמר הוועת את המקלל
אל מוחץ למחנה וסמכו כל השמעים את ידיהם
על ראשו ורגמו אותו כל העדה ואלבני ישראל
תרבר לאמר איש איש כי יקל אליהם ונשא חטא
ונקב שם יהוה מוות יימת רגום ירגמו בו כל העדה
כגר הארץ בזקבו שם יומת ואיש כייכה כל נפש
אדם מוות יומת ומוכה נפש בהמויה ישכננה נפש
תזהת נפש ואיש כי יתן מוות בעמיהו כאשר עשה
כן עשה לו שבר תזהת עבר עין תזהת עין עין
תזהת שנ כאשר יתן כוות באדם כן יתנו ומכה
בהמויה ישכננה ומוכה אדם יומת משפט אחד
יהיא לכם כגר הארץ יהיה כי אני יהוה אלהיכם וידבר
משה אל בני ישראל ויוציאו את המקלל אל מוחץ
למחנה וירגמו אותו אבן ובני ישראל עשו כאשר
צוה יהוה את משה

ויבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר דבר אל
בני ישראל ואמרת אלכם כי התבאו אל הארץ אשר
אני נתן לכם ושבהה הארץ שבעת ליהול שבע שנים
תזרע שדר ושתש שנים תזמור כרמור ואספה את
הבוואה ובעינה השבעת שבעת שבתון יהה הארץ
שבת ליהוה שדר לא הארץ ורכור לא תזמור את
ספירות קצירך לא תקנור ואת עגבין צירך לא תבצער
עינה שבתון יהה לארץ והיתה שבעת הארץ לכב
לאכללה לר וילעבדך ולא מותך ולשכירך ולחושבר
הגָרִיב עמר וכלה מיתך ולזיה אשך בארץ היה
כל הבואה לאכל וספרת לר

שבע שבתת שנים שבע שנים שבע פלמיים והיו
לר וכי שבע שבתת השנים תשיע ורביעים שנה
והשבת שופר תרועה בזידש השבעי בעשו
לחדש בימים הכהרים תעבירות שופר בכל הארץ
וקרשatab את שנה החמשים שנה וקראתם דרור

השנים תרבע
מקנותו כי כב
איש את עכ
יעשייהב איז
אתם יישבם
ואכלתם ליל
מה נאכל ב
הבואותנו וצ
וישת את הא
העזה השכ
השנה התש
והארץ לא
ותושבים א
התנו לארץ
אחור ומוכר
את מוכר
יד ומואא
את הערכ ל
יאב לא מש
ביד הקנה א
לאיזו ותו
ביה מושב י
מייכרו יכיב
לו שנה תמי
וזימה לעמיה
ובדי הוציא
הארץ יוציא
הלויבם בהי
ואשר יאלל
ביבל כי בהי
ישראל ושי
עלם היאכל
וכויה ייזע ע